

Chương 28

Thư ký Sylvie Baudeloque cảm thấy sợ hãi. Chị đang đi đi lại lại bên ngoài phòng làm việc vắng tanh của ông giám đốc. Ông ấy đang ở chỗ quái quỷ nào vậy? Minh phải làm gì bây giờ?

Một ngày làm việc kỳ lạ. Đương nhiên, đã làm việc cho Maximilian Kohler thì bất kỳ ngày nào cũng có thể trở thành một ngày lạ lùng. Nhưng hôm nay Kohler có vẻ khác hẳn mọi khi.

- Tìm cho tôi Leonardo Vetra! - Sáng nay ông ta ra lệnh khi Sylvie vừa đến nơi.

Theo mệnh lệnh, Sylvie nhắn tin, gọi điện và gửi thư điện tử cho Leonardo Vetra.

Bật vô âm tín.

Vì vậy Kohler vội vàng lao đi, chắc chắn là tự đi tìm Vetra.

Cách đây mấy giờ đồng hồ, khi quay lại văn phòng, trông giám đốc có vẻ không khoẻ... thường thì giám đốc cũng chẳng bao giờ khoẻ, nhưng hôm nay sắc diện ông ấy xấu hơn mọi khi rất nhiều.

Kohler tự giam mình trong văn phòng, và Sylvie nghe thấy tiếng modem, điện thoại, fax và tiếng nói chuyện. Rồi Kohler lại lăn xe ra ngoài. Và kể từ lúc đó đến giờ chưa quay về.

Sylvie quyết định không để ý đến những chi tiết ngớ ngẩn đó, vì Kohler là người hay quan trọng hoá vấn đề; nhưng rồi chị lại bắt đầu lo lắng, không hiểu có phải là giám đốc đã không thể quay về để tiêm thuốc như thường lệ hay không. Bệnh tình của giám đốc đòi hỏi phải được điều trị thường xuyên, và mỗi khi ông ấy bỏ lỡ một lần điều trị thì hậu quả thật là tồi tệ - chỉ cần một cú sốc hô hấp, một cơn ho của Kohler cũng đủ để các nhân viên trạm xá thót tim. Đôi khi Sylvie nghĩ rằng Maximilian Kohler mong muốn được chết lắm rồi.

Sylvie định nhắn tin để nhắc Kohler, nhưng lại nhớ ra rằng con người này luôn cảm thấy bị xúc phạm khi người khác tỏ ra thương hại mình. Tuần trước, khi một nhà khoa học đến thăm viện và bày tỏ sự thương hại không đúng lúc, giám đốc đã tức phát điên và ném cái cặp tài liệu vào đầu ông ta. Vua Kohler có thể cực kỳ nhanh nhẹn khi ông ta lên cơn.

Tuy nhiên lúc này sức khỏe của giám đốc không phải là nguyên nhân chính khiến Sylvie lo lắng... mà vì một tình huống khác khó khăn hơn nhiều. Tổng đài của CERN vừa gọi về 5 phút trước đây, nói riêng có một cuộc gọi khẩn cho giám đốc.

- Ông ấy giờ không có đây. - Sylvie trả lời.

Nhân viên tổng đài nói tên người đang ở đầu dây bên kia.

Sylvie cười phá lên.

- Cô không đùa đây chứ?

Chị lắng nghe, đầy vẻ nghi ngờ. Và người gọi đã khẳng định danh tính... Sylvie nhúm mày.

- Tôi hiểu. Được rồi. Cô có thể hỏi xem có chuyện gì... - Sylvie thở dài. - Không. Ổn thôi. Bảo người đó hãy giữ máy. Tôi sẽ tìm giám đốc ngay. Vâng, tôi hiểu. Tôi đi tìm ngay đây.

Nhưng Sylvie không thể tìm được giám đốc. Chị gọi vào máy di động của Kohler ba lần và lần nào cũng đều nhận được câu trả lời: "Số máy quý khách đang gọi hiện ở ngoài vùng phủ sóng". - Ngoài vùng phủ sóng ông ấy có thể đi đâu được nhỉ? Vì thế Sylvie gọi vào máy nhắn tin hai lần nhưng cũng không có tín hiệu trả lời. Thật chẳng giống cung cách của Kohler chút nào. Chị còn gửi cả thư điện tử vào máy tính xách tay của giám đốc. Không thấy gì. Cứ như thể con người này đã biến mất khỏi mặt đất.

Minh nên làm gì đây? Sylvie băn khoăn.

Sau khi đã tự mình tìm kiếm trong toàn bộ tổ hợp của CERN, Sylvie biết chỉ còn một cách duy nhất để thu hút sự chú ý của giám đốc. Ông ấy hẳn sẽ không hài lòng, nhưng người đang đợi giám đốc ở đầu dây bên kia không phải là loại người chịu đợi lâu. Mà nghe cung cách của ông ta thì chị cũng không thể nào trả lời vào máy là không tìm thấy giám đốc. Tự ngạc nhiên trước quyết định táo bạo của mình, Sylvie hành động. Chị bước vào văn phòng của Kohler, đi thẳng đến chiếc hộp kim loại trên tường ngay sau bàn làm việc, mở nắp hộp ra, nhìn vào bảng điều khiển và tìm đúng nút.

Sau khi hít một hơi thật sâu, chị chộp lấy chiếc micro.